
Saksnummer:
23-090558TVI-TOSL/01

Oslo, 23.04.2024
2023-0544 SMI/SMI

Ankeerklæring til Borgarting lagmannsrett

Ankende part: Staten v/Kunnskapsdepartementet
Postboks 8119 Dep
0032 OSLO

Prosessfullmektig: Regjeringsadvokaten
v/advokat Sverre-Mangor Innjord
Postboks 8012 Dep
0030 OSLO

Ankempart 1: Espira Veldetun AS
Org.nr. 985 462 372
Helganesveien 47
4268 Avaldsnes

Ankempart 2: Espira Solkroken AS
Org.nr. 930 548 715
Helganesveien 47
4268 Avaldsnes

Ankempart 3: Prestebakke Naturbarnehage SA
Org.nr. 971 477 199
Prestebakkeveien 242
1796 Kornsjø

Prosessfullmektig: Advokat Lars-Martin Hoff Mikkelsen
Private Barnehagers Landsforbund
Prinsens gate 91
8003 BODØ

1 INNLEDNING

Saken gjelder gyldigheten av vedtak fattet av Statsforvalteren i Rogaland 16. mai 2023, Statsforvalteren i Vestland 14. august 2023 og Statsforvalteren i Oslo og Viken 5. desember 2023.

Oslo tingrett avsa dom 14. mars 2024 med slik domsslutning:

1. *Statsforvalteren i Rogalands vedtak 16. mai 2023 er ugyldig.*
2. *Statsforvalteren i Vestlands vedtak 14. august 2023 er ugyldig.*
3. *Statsforvalteren i Oslo og Vikens vedtak 5. desember 2023 er ugyldig.*
4. *Staten v/Kunnskapsdepartementet dømmes til å betale 447 998 kroner i sakskostnader til Espira Veldetun AS, Espira Solkroken AS og Prestebakke Naturbarnehage SA i fellesskap innen to uker etter at dommen er forkynt.*

Staten anker tingrettens dom til Borgarting lagmannsrett. Anken gjelder rettsanvendelsen.

2 OVERSIKT OVER SAKEN OG STATENS SYN

Private barnehager finansieres i hovedsak gjennom tilskudd fra kommunene. Utmålingen av tilskuddet er regulert i barnehageloven § 19, jf. FOR-2015-10-09-1166 *Forskrift om tildeling av tilskudd til private barnehager* (forskriften).

Forskriften etablerer et tilskuddssystem med flere elementer. Stammen i tilskuddsordningen er et driftstilskudd som utmåles etter forskriften § 3. Dette utgjør hoveddelen av det totale tilskuddet til de private barnehagene. I tillegg får de private barnehagene ulike tilskudd til nærmere angitte utgiftsposter, herunder pensjonstilskudd (§§ 4 og 4a), administrasjonspåslag (§ 5) og kapitaltilskudd (§ 6).

Denne saken gjelder tildeling av en nærmere bestemt del av pensjonstilskuddet. Hovedregelen om pensjonstilskuddet er at det skal tilsvare «*ti prosent av lønnsutgiftene i de kommunale ordinære barnehagene*», jf. forskriften § 4. Etter særregelen i § 4a har imidlertid private barnehager med faktiske pensjonsutgifter som overstiger det som blir dekket etter hovedregelen, krav på å få dekket mellomlegget dersom de har «*pensjonsavtale inngått før 1. januar 2019*». Dette vilkåret vil i det følgende bli omtalt som *skjæringstidspunktet*.

Espira Veldetun AS og Espira Solkroken AS søkte i 2022 om dekning av pensjonsutgifter etter særregelen i § 4a for tilskuddsåret 2020. Prestebakke Naturbarnehage SA gjorde i 2023 det samme for tilskuddsåret 2021. Kommunene og senere statsforvalterne som behandlet søknadene, avlo dem under henvisning til at skjæringstidspunktet i § 4a fikk anvendelse på de aktuelle barnehagene. Alle tre hadde inngått nye pensjonsavtaler etter 1. januar 2019.

De tre barnehagene brakte statsforvalternes vedtak inn for domstolene med påstand om at de var ugyldige. Begrunnelsen for dette var (1) dels at skjæringstidspunktet i § 4a måtte tolkes slik at det ikke fikk anvendelse på saksøkernes nye pensjonsavtaler og (2) dels at det var i strid med barnehageloven § 19 (2) å avgrense særregelens anvendelsesområde med et skjæringstidspunkt.

Etter statens syn er alle de tre vedtakene gyldige. Saksøkernes pensjonsavtaler er inngått i 2020, og det er derfor ikke tvilsomt at de faller utenfor ordningen i § 4a som følge av skjæringstidspunktet som krever at «*pensjonsavtale [må være] inngått før 1. januar 2019*». Dette har også tingretten lagt til grunn (dommen side 13).

Videre er det i tråd med barnehageloven § 19 (2) å avgrense særordningen i § 4a gjennom et skjæringstidspunkt. Loven stiller ikke bestemte krav til hverken prinsippene for eller resultatet av utmålingen av tilskudd. Forskriftens utmålingsregler er dessuten tuftet på lovlige hensyn. Dermed er hovedregelen om utmåling av pensjonstilskudd i § 4 gyldig også om den står på egne ben. Det er altså ikke nødvendig for å oppfylle lovens krav, å ha noen særregel om ekstraordinær dekning av pensjonsutgifter i § 4a. Dermed er det heller ikke i strid med loven å avgrense særordningen gjennom et skjæringstidspunkt.

3 SAKENS FAKTISKE SIDE

Tingretten har redegjort for sakens faktiske bakgrunn på side 2–4 i dommen. Staten kan i det vesentlige slutte seg til denne redegjørelsen.

I forbindelse med den konkrete vurderingen av om den omtvistede forskriftsbestemmelsen var i strid med barnehageloven § 19 overfor de tre saksøkerne, har tingretten gitt uttrykk for at «[d]et ... er godtgjort at summen av tilskuddene til Espira Veldetun AS samlet sett ikke når opp til det totale tilskuddet som er ytt til de kommunale barnehagene i kommunen» (dommen side 15), at «tilskuddet [til Espira Solkroken AS] totalt sett er lavere enn det som tilsvarende kommunale barnehager har fått» (dommen side 16) og at «det totale tilskuddet som [Prestebakke Naturbarnehage SA] søkte om ikke er høyere enn de totale tilskuddene til tilsvarende kommunale barnehager» (dommen side 16).

Staten reserverer seg mot disse uttalelsene. For tingretten var det ingen bevisførsel om hverken de samlede utgiftene til kommunale barnehager, det samlede tilskuddet til saksøkerne eller forholdet mellom disse størrelsene. Staten kan derfor ikke se at tingretten hadde grunnlag for å anse det godtgjort at det samlede tilskuddet til de tre saksøkerne var lavere enn de samlede utgiftene til tilsvarende kommunale barnehager. Etter statens syn får imidlertid ikke dette spørsmålet avgjørende betydning for spørsmålet om vedtakenes gyldighet, og staten går derfor ikke nærmere inn på det her.

4 SAKENS RETTSLIGE SIDE

4.1 Innledning

Saken reiser i utgangspunktet to rettslige spørsmål.

Det første spørsmålet er om skjæringstidspunktet i forskriftens § 4a, riktig tolket, får anvendelse på saksøkernes pensjonsavtaler. Tingretten besvarte dette bekreftende (se dommen side 13, sammenholdt med redegjørelsen for pensjonsavtalene på dommen side 3). Staten kan i det vesentlige slutte seg til tingrettens begrunnelse. Det er dessuten redegjort grundig for statens syn på dette spørsmålet i tilsvaret til tingretten 12. september 2023 punkt 4.2. Staten kommer derfor ikke til å gå nærmere inn på dette i anken.

Det andre spørsmålet er om skjæringstidspunktet i forskriften § 4a ligger innenfor rammene av barnehageloven § 19 (2). Etter statens syn må dette besvares bekreftende og staten redegjør nærmere for sitt syn på spørsmålet i det følgende. Først vil staten redegjøre generelt for innholdet i den aktuelle lovbestemmelsen (punkt 4.2 under). Deretter vil staten sammenholde dette innholdet med skjæringstidspunktet i den omtvistede forskriftsbestemmelsen (punkt 4.3 under). Ettersom staten mener at skjæringstidspunktet i § 4a ligger innenfor rammene av barnehageloven § 19 (2), var det, etter statens syn, riktig av statsforvalterne å anvende det overfor saksøkerne (punkt 4.4 under).

Staten tar for øvrig forbehold om å gjøre gjeldende også for lagmannsretten at statsforvalterens vedtak kan opprettholdes med den alternative begrunnelsen at barnehagenes «pensjonsutgifter» allerede var «dekket gjennom pensjonspåslaget», jf. § 4a.

4.2 Generelt om barnehageloven § 19 (2): hvilke føringer legger loven for hva som kan bestemmes i forskriften

4.2.1 Oversikt over tingrettens syn på innholdet i barnehageloven § 19 (2)

Barnehageloven § 19 (2), som er en videreføring av innholdet i tidligere lovbestemmelser om likeverdighetsprinsippet, bestemmer at «*[k]ommunen skal behandle private barnehager ... likeverdig med kommunale barnehager. Departementet kan gi forskrift om hva som er likeverdig behandling*».

Tingretten legger, etter en lengre drøftelse, til grunn at forskriften «*ikke [kan] gjøre innskrenkninger i den retten som følger av en riktig tolkning av kravet til likebehandling*» (dommens side 12). Det er – etter statens syn – flere svakheter ved resonnementet som leder frem til dette, men staten er selvsagt likevel enig i konklusjonen. Det er ukontroversielt at forskriften må ligge innenfor rammene som følger av en riktig tolkning av hjemmelsloven.

Etter denne konklusjonen går retten videre til å redegjøre for hva som ligger i en riktig tolkning av kravet til likeverdig behandling. Etter en kort drøftelse av dette konkluderer tingretten med at det i lovens begrep «*likeverdig*» ligger at «*private barnehager har rettskrav på tilskudd som skal sikre at de ikke blir dårligere økonomisk stilt enn kommunale barnehager i tilsvarende situasjon*» (dommens side 11–12). Hvordan dette vurderingstemaet kan utledes av rettskildematerialet som lå til grunn for drøftelsen, gir tingretten ingen forklaring på.

Hvordan vurderingstemaet skal anvendes, sier retten heller ikke noe direkte om. I den konkrete vurderingen av forholdet mellom lovbestemmelsen og forskriften uttaler retten likevel at «*[d]ersom de kommunale barnehagenes pensjonsutgifter per heltidsstilling i gjennomsnitt er større enn det den private barnehagen får dekket ... utgjør skjæringstidspunktet ... i utgangspunktet en innskrenking av det lovbestemte kravet til ... likeverdig behandling*» (dommen side 13, min utheving). Det som uttales her, ser ut til å forutsette at retten mener tilskuddet til private barnehager må svare til kommunens kostnader til tilsvarende kommunale barnehager. Hva slags rettskildemateriale retten mener å utlede dette fra eller hvordan det henger sammen med vurderingstemaet retten selv oppstilte under den generelle tolkningen, gis det ingen forklaring på.

Tingretten ser dessuten ut til å endre mening om innholdet i lovens krav underveis i avgjørelsen. I forbindelse med den konkrete vurderingen av de omtvistede vedtakene, uttales at «*det følger av rettens konklusjoner*» at «*regelen om skjæringstidspunktet i § 4a ikke kan opprettholdes dersom dette fører til at [saksøker] ikke får dekket sine virkelige pensjonsutgifter, og disse ikke er større enn hva de kommunale barnehagene får dekket*» (dommens side 15, min utheving). Etter tidligere å ha lagt til grunn at tilskuddet til private barnehager må svare til utgiftene i kommunale barnehager, ser retten her ut til å mene at det er tilstrekkelig at private barnehager får dekket sine egne faktiske utgifter, oppad begrenset til utgiftene i kommunale barnehager.

Etter dette er det vanskelig å få tak i hvilke føringer tingretten mener at loven legger på departementets forskriftskompetanse. Det ser heller ikke ut til at tingretten har hatt dette klart for seg.

4.2.2 Statens syn på innholdet i barnehageloven § 19 (2)

Barnehageloven § 19 (2) bestemmer at

«[k]ommunen skal behandle private barnehager ... likeverdig med kommunale barnehager. Departementet kan gi forskrift om hva som er likeverdig behandling».

Det følger allerede av ordlyden at departementet har et vidt handlingsrom ved utforming av forskriften. Bestemmelsens andre setning slår uttrykkelig fast at departementet gir forskrift om «*hva som er*» likeverdig behandling. Utgangspunktet etter loven er følgelig at innholdet i lovens prinsipp om «*likeverdig*» behandling beror på hva som er bestemt i forskriften.

Forarbeidene til lovbestemmelsen bekrefter at departementet har vidt handlingsrom, se for eksempel spesialmerknadene til den opprinnelige lovbestemmelsen om likeverdig behandling i barnehageloven (1995) § 7b, der det er fremholdt at «*[b]estemmelsen gir hjemmel for Kongen i statsråd til å gi forskrifter om hva som legges i likeverdig behandling*».

Ved utformingen av forskriften kan departementet dessuten legge vekt på ulike hensyn. For eksempel vil forskriftens regler kunne tilpasses til relevante forskjeller i kostnadssituasjon for eller driftsforutsetninger mellom private og offentlige barnehager. Videre er det anledning til å legge vekt på hensynet til retts teknisk enkle regler, se f.eks. Innst.O.nr.103 (2008-2009) der det fremholdes at «*Regjeringen bør gjennomgå forskriften for å se på om det er mulig å forenkle utmålingen av det kommunale tilskuddet...*» (side 11).

Etter dette gir barnehageloven § 19 (2) departementet et vidt handlingsrom ved utformingen av forskriften. Det er imidlertid ikke nødvendig å ta stilling til akkurat hvor vidt dette handlingsrommet er. For denne sakens formål er det tilstrekkelig å fremheve følgende:

Loven åpner for at forskriften kan ta utgangspunkt i ulike utmålingsprinsipper, herunder både et prinsipp om kostnadsdekning for private barnehager og et prinsipp om at tilskudd til private skal svare til kostnadene i kommunale barnehager. Dette følger uttrykkelig av forarbeidene. At kostnadsdekning til private barnehager vil være et lovlig utmålingsprinsipp følger av Innst.O.nr.103 (2008-2009) side 11 der det fremholdes at «*hovedregelen for likeverdig behandling skal defineres som at kommunen skal sørge for **kostnadsdekning** i alle godkjente barnehager*». At tilskuddet utmåles med utgangspunkt i utgiftene i kommunale barnehager er fremhevet som lovlig utmålingsprinsipp i Ot.prp.nr. 76 (2002-2003) side 37, der det fremholdes at «*[t]ilskuddet fra kommunen kan f.eks. gis slik at private barnehager får tilskudd **etter de samme prinsippene som den enkelte kommune følger for tilskudd til egne barnehager***».

Videre vil staten fremheve at loven ikke kan stille krav til det konkrete resultatet av utmålingen. Dersom loven hadde stilt krav til det endelige resultatet av anvendelsen av forskriften i konkrete enkelttilfeller, ville det ikke vært noen realitet i forskriftskompetansen. Departementet står derfor fritt til å utforme sjablongregler om utmålingen, så lenge disse tar utgangspunkt i lovlige utmålingsprinsipper og er tuftet på lovlige hensyn.

4.3 Forholdet mellom barnehageloven § 19 (2) og forskriften § 4a

4.3.1 Innledning

Tingrettens har vurdert de omtvistede vedtakenes gyldighet på side 14–16 i dommen. Vurderingen er vanskelig tilgjengelig, men rettens hovedpoeng ser ut til å være at skjæringstidspunktet i forskriften § 4a hindrer de tre saksøkerne fra å få «*dekket sine virkelige pensjonsutgifter*», og at dette er i strid med barnehageloven § 19 (2).

Tingretten kommenterer ikke at alle tre saksøkerne allerede hadde fått tildelt pensjonstilskudd etter hovedregelen i forskriften § 4, som er sjablongregel som er utarbeidet med sikte på å finne frem til de private barnehagers pensjonsutgifter. Dette gjør det vanskelig å vite om tingretten har bygget på at loven stiller krav til det endelige resultatet av utmålingen i konkrete tilfeller, se punkt 4.2.2 over, eller om den rett og slett har oversett sammenhengen mellom de ulike delene av forskriften.

Som redegjort for i punkt 4.2.2 over, mener staten at loven ikke stiller krav til det endelige resultatet av utmålingen i konkrete tilfeller. Dette medfører at det ikke er behov for særregelen i forskriften § 4a for å oppfylle lovens krav, og følgelig er det heller ikke i strid med loven å avgrense særregelens anvendelsesområde gjennom et skjæringstidspunkt. Dette redegjør staten for i punkt 4.3.3 under. For å forstå dette resonnementet er det imidlertid nødvendig å se særregelen i § 4a i sammenheng med de øvrige bestemmelsene i forskriften. Staten vil derfor gi en kort oversikt over forskriftens regler om driftstilskudd og pensjonspåslag i punkt 4.3.2 under.

4.3.2 Generelt om forskriften: *nærmere om systemet for finansiering av private barnehager*

Det samlede tilskuddet som utmåles etter forskriften utgjøres av et driftstilskudd som utmåles etter forskriften § 3, samt ulike tilskudd til dekning av spesielle utgiftsposter, herunder pensjonstilskudd (§§ 4 og 4a), administrasjonspåslag (§ 5) og kapitaltilskudd (§ 6).

Driftstilskuddet som reguleres i finansieringsforskriften § 3, er stammen i tilskuddsordningen og utgjør den klart største andelen av de totale tilskuddet til de private barnehagene. Bestemmelsen slår fast at driftstilskuddet skal «*beregnes ut fra gjennomsnittlige ordinære driftsutgifter per heltidsplass i tilsvarende kommunale ordinære barnehager*». Denne tilskuddsposten tar altså utgangspunkt i den enkelte kommunes utgifter per heltidsplass i de kommunale barnehagene. Dette utmålingsprinsippet er uttrykkelig fremhevet som lovlig, i forarbeidene til barnehageloven § 19 (2), se punkt 4.2.2 over.

Pensjonstilskuddet som reguleres i forskriftens § 4 og 4a, skal gå til de private barnehagenes pensjonsutgifter. Opprinnelig var pensjonsutgifter inkludert i det ordinære driftstilskuddet. I 2015 ble det imidlertid skilt ut sin et eget tilskuddselement for å hindre systematisk overkompensasjon av de private barnehagene, som i snitt har langt lavere pensjonsutgifter enn kommunale barnehager. Denne typer ulike forutsetninger for driften er lovlig hensyn ved utformingen av forskriftens regler, se punkt 4.2.2 over.

Hovedregelen i forskriften § 4 bestemmer at de private barnehagene har krav på et pensjonspåslag tilsvarende «*ti prosent av lønnsutgiftene i de kommunale ... barnehagene*». Påslagssatsen er valgt på bakgrunn av rapporter fra Telemarksforskning og tar sikte på å «*samsvare[...] bedre med de faktiske pensjonsutgiftene private barnehager har*», jf. Prop. 1 S Tillegg 1 (2021–2022) side 36 og KDs høringsnotat 26. april 2019 punkt 6.1 og 6.3.1. Hovedregelen om pensjonspåslag i § 4 er altså en regel om sjablongmessig utmåling som er utformet med sikte på å finne frem til dekning av de faktiske utgiftene i private barnehager. Dette utmålingsprinsippet er uttrykkelig fremhevet som lovlig i forarbeidene til barnehageloven § 19 (2), se punkt 4.2.2 over.

For å «*forhindre at private barnehager som har inngått pensjonsavtaler med utgangspunkt i dagens regelverk, får problemer med å dekke pensjonsutgiftene sine*» (KD's høringsnotat 26. april 2019 punkt 6.3.2) ble det – i forbindelse med at pensjonspåslaget ble skilt ut i en egen påslagsbestemmelse og senere nedjustert – innført en særregel i forskriften § 4a. Den gir barnehager som har høyere pensjonsutgifter enn det som blir dekket gjennom påslaget i hovedregelen, krav på å få dekket mellomlegget, oppad begrenset til kommunens egne pensjonsutgifter. For å avgrense denne særordningen til de barnehagene den var ment å verne om, ble anvendelsesområdet for regelen avgrenset gjennom et vilkår om at barnehagen måtte ha «*pensjonsavtale inngått før 1. januar 2019*».

4.3.3 «Konkret» vurdering: skjæringstidspunktet i forskriften § 4a ligger innfor rammene av bhgl. § 19 (2)

Utmålingsreglene i forskriften bygger på lovlige utmålingsprinsipper og lovlige hensyn.

Stammen i tilskuddsordningen er driftstilskuddet i § 3. Denne tilskuddsposten bygger på utmålingsprinsippet at tilskuddet til private barnehager skal svare til utgiftene i tilsvarende kommunale barnehager (se punkt 4.3.2 over). Dette er et lovlig prinsipp for utmålingen (se punkt 4.3.3 over).

Tilskudd til dekning av pensjonsutgifter utmåles etter sjablongregelen i § 4. Bakgrunnen for at pensjonsutgifter er trukket ut til særskilt utmåling er å hindre overkompensasjon av pensjonsutgifter i private barnehager (se punkt 4.3.2 over). Dette er et lovlig hensyn å ta ved utforming av forskriftens regler (se punkt 4.2.2 over). Regelen tar sikte på å finne frem til et tilskuddsnivå som svarer til de faktiske kostandene i private barnehager (se punkt 4.3.2 over). Dette er et lovlig prinsipp for utmålingen (se punkt 4.2.2 over).

Pensjonspåslaget i forskriften § 4 er en generell regel. Den vil derfor etter sin art ikke i alle konkrete tilfeller kunne lede til en full realisering av utmålingsprinsippet den bygger på. Det er imidlertid heller ikke nødvendig, ettersom loven ikke stiller krav til de konkrete resultatene av utmålingen (se punkt 4.2.2 over).

Etter dette er hovedregelen om pensjonspåslag gyldig, også i tilfeller hvor anvendelsen av den ikke leder til at en konkret privat barnehage får dekket sine pensjonsutgifter fullt ut. Det betyr at det ikke er nødvendig med noen særregel i § 4a for å oppfylle lovens krav. Følgelig står departementet fritt til å avgrense anvendelsesområdet for særregelen gjennom et skjæringstidspunkt.

4.4 Konkret vurdering: statsforvalternes vedtak er gyldige

Statsforvalterne i Rogaland, Vestland, samt Oslo og Viken avsto saksøkernes søknad om dekning av ekstraordinære pensjonsutgifter etter forskriften § 4a under henvisning til skjæringstidspunktet.

De tre saksøkerne hadde alle fått utmålt driftstilskudd etter forskriftens § 3. Videre hadde de fått utmålt pensjonspåslag etter forskriftens § 4. I og med dette hadde saksøkerne allerede fått det barnehageloven § 19 (2) gir dem krav på. Det var altså ikke nødvendig å gi dem ekstraordinært tilskudd etter § 4a for å oppfylle lovens krav (se punkt 4.3.3 over), og dermed var det heller ikke i strid med loven å anvende særregelens skjæringstidspunkt overfor dem.

Etter dette foreligger det ingen rettsanvendelsesfeil ved statsforvalternes vedtak. De er dermed gyldige.

5 SAKEN BØR STANSES

Det verserer allerede et søksmål om forskriftens gyldighet og forholdet til barnehageloven § 19 (2) for Oslo tingrett i sak nr. 22-185937TVI-TOSL/07 (Gyldighetssøksmålet). Ettersom tingretten har avgjort den foreliggende saken på bakgrunn av helt generelle betraktninger om innholdet i barnehageloven § 19 (2) og forholdet til *FOR-2015-10-09-1166 Forskrift om tilskudd til private barnehager*, vil vurderingene som må foretas i disse to sakene være praktisk talt identiske.

Spørsmålet om forskriftens gyldighet har stor prinsipiell betydning, og man bør i det lengste forsøke å unngå at lagmannsretten gir uttrykk for ulikt syn på det i to ulike søksmål.

Gyldighetssøksmålet er svært bredt og prinsipielt anlagt med i underkant av 100 private barnehager på saksøkersiden – herunder en rekke barnehager i Espira-gruppen, som også to av saksøkerne i denne saken er en del av. Spørsmålet om forskriftens gyldighet vil derfor kunne behandles grundigere og i sin fulle bredde der. Tingrettens avgjørelse i den foreliggende saken er, etter statens syn, i seg selv en god illustrasjon på viktigheten av å se hele forskriften i sammenheng når man skal ta stilling til forholdet til barnehageloven § 19 (2) (se punkt 4.3.1 over). Derfor bør man, etter statens syn, legge til rette for at Gyldighetssøksmålet behandles før den foreliggende saken.

Etter dette ber staten om at saken stanses frem til det foreligger rettskraftig dom eller avgjørelse fra lagmannsretten i Oslo tingretts sak nr. 22-185937TVI-TOSL/07, jf. tvisteloven § 16-18 (2).

6 AVSLUTNING OG PÅSTAND

Etter statens syn kan ankeforhandling i saken gjennomføres i løpet av tre rettsdager, men staten tar forbehold om å komme tilbake til dette avhengig av hva slags bevisførsel ankemotparten legger opp til. Staten kan, for sin del, ikke se at partene er uenige om faktum av betydning for saken og antar derfor at den er godt egnet for hovedinnleggsmodellen, jf. tvisteloven § 9-15 (10).

På vegne av staten v/Kunnskapsdepartementet nedlegges slik

p å s t a n d :

- Staten v/Kunnskapsdepartementet frifinnes.
- Staten v/Kunnskapsdepartementet tilkjennes sakskostnader for tingretten og lagmannsretten.

• • •

Oslo, 23. april 2024

REGJERINGSADVOKATEN

Sverre-Mangor Innjord
advokat